

3) Centralnej Rady Związków Zawodowych, związków zawodowych i jednostek im podległych.

§ 2. 1. Dyspozycje pieniężne (§ 1 ust. 1 i 2) przekraczające w stosunku do jednorazowej transakcji kwotę 5.000 zł, a w stosunku do dyspozycji na rzecz przewoźników nie uspołecznionych bez względu na kwotę, powinny być składane we właściwym banku jednocześnie z oświadczeniem podpisanym przez kierownika jednostki będącej zleceniodawcą lub jego zastępcę oraz głównego (starszego) księgowego.

2. Oświadczenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie zleceniodawcy i zleceniobiorcy;
- 2) określenie tytułu i kwoty należności;
- 3) jeżeli dyspozycja stanowi zapłatę za dostawy, roboty lub usługi — wskazanie przepisów, na podstawie których dokonano zamówienia, oraz stwierdzenie, że przepisy te zostały ściśle zachowane;
- 4) jeżeli dyspozycja stanowi zapłatę za usługi transportowe świadczone przez przewoźników nie uspołecznionych — stwierdzenie, że przewoźnik nie uspołeczniony posiada uprawnienia przewozowe;
- 5) określenie sposobu ustalenia ceny przez wskazanie obowiązującego cennika lub pozycji cennika bądź nazwy organu, który cenę zatwierdził.

3. Jeżeli okoliczności przytoczone w oświadczeniu nasuwają wątpliwości co do legalności transakcji, a w szczególności jeżeli wynika z nich, że udzielenie zamówienia lub określenie ceny nastąpiło z naruszeniem obowiązujących przepisów o udzielaniu zamówień na dostawy, roboty i usługi albo o ustalaniu cen, jak również w razie stwierdzenia, że treść oświadczenia nie odpowiada rzeczywistości — bank może zażądać dodatkowego zatwierdzenia dyspozycji przez kierownika jednostki nadrzędnej zleceniodawcy i do czasu przedłożenia zatwierdzenia wstrzymać wykonanie dyspozycji.

Jeżeli zleceniodawcą jest ministerstwo (urząd centralny), jednostka centralna albo prezydium wojewódzkiej rady narodowej, w przypadku wstrzymania wykonania dyspozycji przez bank wymagane jest dodatkowe zatwierdzenie dyspozycji przez kierownika ministerstwa (urzędu centralnego), jednostki centralnej albo przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 3. Oświadczenie nie jest wymagane w razie rozliczeń z tytułu:

- 1) wszelkich należności wynikających ze stosunku pracy, z umów o dzieło lub zlecenie, podlegających podatkowi od wynagrodzeń, stypendiów, zapomóg i innych podobnych należności;
- 2) należności z tytułu twórczości lub usług o charakterze naukowym, oświatowym, literackim, artystycznym, publicystycznym, w rozumieniu przepisów o podatku od wynagrodzeń, jak również z tytułu nagród państwowych i konkursowych;
- 3) należności za usługi zespołów adwokackich;
- 4) należności z tytułu ubezpieczeń społecznych i umów ubezpieczeniowych;
- 5) wszelkich odszkodowań z tytułu poniesionych strat;
- 6) należności z tytułu wylosowanych obligacji pożyczek państwowych oraz wygranych loterii pieniężnej, gier liczbowych, gier loteryjnych;

7) wypłaty oszczędności oraz pożyczek udzielonych przez instytucje kredytowe i pracownicze kasy zapomogowo-pożyczkowe;

8) wszelkich należności ustalonych tytułami egzekucyjnymi oraz należności za przymusowe świadczenia na cele ogólnogospodarcze;

9) zwrotu kaucji, wadium i innych zabezpieczeń;

10) zobowiązań rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu wobec ich członków, które wynikają ze statutowej działalności spółdzielni;

11) podziału czystej nadwyżki i zwrotu udziałów członkowskich w spółdzielniach;

12) skupu dokonywanego przez upoważnione do tego przedsiębiorstwa uspołecznione od gospodarstw rolnych i hodowlanych artykułów wytworzonych w tych gospodarstwach, ryb od rybaków, zwierzyny łownej od myśliwych, runa leśnego od zbieraczy oraz drewna pochodzącego z lasów niepaństwowych lub z gospodarstw rolnych;

13) skupu dokonywanego przez upoważnione do tego przedsiębiorstwa uspołecznione odpadów użytkowych i opakowań oraz używanych przedmiotów do renowacji i dalszej odsprzedaży;

14) zakupu towarów przez uspołecznione jednostki handlu i zakłady gastronomiczne, dokonywanego dla uzupełnienia masy towarowej, jak również zakupu płodów rolnych dokonywanego bezpośrednio od producentów na zaopatrzenie własne przez szpitale, sanatoria, domy wczasowe, internaty, przedszkola, żłobki i inne podobne instytucje;

15) dostaw opartych na planach rozdziału;

16) zobowiązań jednostek uspołecznionego handlu komisowego wobec komitentów oraz wypłat jednostek handlu detalicznego na rzecz nabywców z tytułu zwrotu lub wad reklamowanych towarów;

17) należności prywatnych przedsiębiorców, rzemieślników i innych drobnych wykonawców z tytułu robót remontowo-budowlanych wykonywanych w szkołach, internatach, ośrodkach kolonijnych i innych podobnych zakładach, położonych poza miastami wojewódzkimi lub powiatowymi;

18) odszkodowań z tytułu wywłaszczenia nieruchomości oraz za przymusowo wykupione maszyny przemysłowe, jak również odszkodowań, o których mowa w ustawie z dnia 25 lutego 1958 r. o uregulowaniu stanu prawnego mienia pozostającego pod zarządem państwowym (Dz. U. Nr 11, poz. 37);

19) bieżących czynszów najmu lub dzierżawy nieruchomości i lokali;

20) należności za usługi kominiarskie.

§ 4. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o banku, należy rozumieć przez to również spółdzielnie oszczędnościowo-pożyczkowe.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

189

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ ZDROWIA

z dnia 28 kwietnia 1959 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 27 listopada 1958 r. w sprawie organizacji, szczegółowych zadań, składu i trybu postępowania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz w sprawie zasad wynagradzania członków komisji lekarskich i lekarzy działających w zakresie orzecznictwa lekarskiego.

Na podstawie art. 13 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowni-

ków i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 27 listopada 1958 r. w sprawie organizacji, szczegółowych zadań, składu i trybu postępowania komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, trybu kierowania na badanie przez te komisje oraz w sprawie zasad wynagradzania członków komisji lekarskich i lekarzy działających w zakresie orzecznictwa lekarskiego (Dz. U. Nr 73, poz. 367) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 20 otrzymuje brzmienie:

„§ 20. 1. Osoby wymienione w § 19 otrzymują za wykonywanie swych obowiązków określone na zasadach ustalonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 376) wynagrodzenie zasadnicze miesięczne płatne z dołu obliczane za każdą godzinę pracy według następującej tabeli:

przy stawce	wynagrodzenie godzinowe w złotych przy specjalizacji:	
	I stopnia	II stopnia
III L	13,00	—
IV L	14,50	15,50
V L	16,50	17,50
VI L	18,50	20,00
VII L	21,00	22,00

2. Lekarzom, którzy nie posiadają specjalizacji, a którzy pracują w orzecznictwie inwalidzkim co najmniej 3 lata, wypłaca się wynagrodzenie określone w ust. 1 jak przy I stopniu specjalizacji; po przepracowaniu zaś w orzecznictwie inwalidzkim 7 lat wypłaca się wynagrodzenie jak przy II stopniu specjalizacji.
3. Oprócz wynagrodzenia zasadniczego określonego w ust. 1 osobom wymienionym w § 19 wypłacane są dodatki za orzecznictwo inwalidzkie w wysokości 250 — 500 zł miesięcznie.
4. Wysokość dodatku, o którym mowa w ust. 3, zależy od stopnia nabytego doświadczenia w orzecznictwie inwalidzkim. Wysokość tego dodatku ustala kierownik właściwego do spraw rentowych organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) w odniesieniu do lekarzy-członków komisji lekarskich i lekarzy-inspektorów orzecznictwa — na wniosek lekarza-wojewódzkiego inspektora orzecznictwa.
5. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie również do lekarzy zakładów społecznych służby zdrowia przeprowadzających badania na zlecenie komisji lekarskich (§ 12 ust. 1).“;

2) § 21 otrzymuje brzmienie:

„§ 21. Przewodniczący obwodowych komisji lekarskich otrzymują za pełnienie swych obowiązków oprócz wynagrodzenia ustalonego w § 20 dodatek miesięczny w wysokości 150 zł, a przewodniczący wojewódzkich komisji lekarskich — w wysokości 200 zł.“;

3) § 22 otrzymuje brzmienie:

„§ 22. Lekarze-wojewódzcy inspektorzy orzecznictwa oraz lekarze-inspektorzy orzecznictwa otrzymują, niezależnie od wynagrodzenia określonego w § 20, wynagrodzenie w wysokości 3,50 zł za wydanie jednej opinii o orzeczeniu komisji lekarskiej oraz 25 zł za wydanie jednej opinii w sprawie sądowej lub za uzasadnienie skargi do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli czynności te wykonyują poza stałymi godzinami pracy pełnionej w charakterze inspektorów orzecznictwa.“;

4) § 24 otrzymuje brzmienie:

„§ 24. 1. Lekarzom-specjalistom, którym komisja lekarska zleca przeprowadzenie badania specjalistycznego (§ 4), przysługuje wynagrodzenie według następujących stawek:

- 1) za przeprowadzenie badań specjalistycznych przez lekarzy bez tytułów naukowych ze specjalizacją z zakresu chorób wewnętrznych, chirurgicznych, dermatologii i wenerologii, ftizjatrii, laryngologii, okulistyki, ortopedii i chirurgii urazowej oraz położnictwa i ginekologii — 20 zł za jedno badanie, a ze specjalizacją z zakresu chirurgii klatki piersiowej, psychiatrii, neurologii, neurochirurgii, reumatologii, urologii, radiologii ogólnej, rehabilitacji i rentgenodiagnostyki — 30 zł za jedno badanie.
- 2) za przeprowadzenie badań specjalistycznych przez lekarzy posiadających tytuły naukowe profesora lub docenta — 54 zł za jedno badanie.
2. W wyjątkowych przypadkach, kiedy dobro sprawy wymaga orzeczenia uzasadnionego naukowo, kierownik właściwego do spraw rentowych organu prezydium rady narodowej może przyznać wymienionym w ust. 1 pkt 2 lekarzom wynagrodzenie w wysokości do 200 zł za jedno badanie.
3. Lekarze-specjaliści wykonują swe czynności na podstawie umowy zlecenia.“;

5) w § 25 ust. 3 po wyrazach „do Trybunału Ubezpieczeń Społecznych“ skreśla się wyrazy „i dodatku administracyjnego“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1959 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: w z. *A. Firganek*
Minister Zdrowia: w z. *B. Kożusznik*

190

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 5 maja 1959 r.

w sprawie wypowiedzenia przez Polskę Konwencji o ujednostajnieniu znaków drogowych, podpisanej w Genewie dnia 30 marca 1931 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 59 Protokołu w sprawie znaków i sygnałów drogowych, podpisanego w Genewie dnia 19 września 1949 r., zostało notyfikowane Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 29 października 1958 r. wypowiedze-

nie przez Polskę Konwencji o ujednostajnieniu znaków drogowych z dnia 30 marca 1931 r. (Dz. U. z 1934 r. Nr 87, poz. 793).

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *J. Winiewicz*